

REPUBLIKA I
VISOKI UPRAVNI SUD RI
Z A G B
Frankopai

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	28.5.2018. 9:03:23		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/18-01/16	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-3	spis	0	

slovni broj: UsII-30/18-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanke Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr. sc. Mirjane Juričić članova vijeća, te više sudske savjetnice zapisničarke, u upravnom sporu u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa dipl. iur. temeljem generalne punomoći broj: Su-511/13, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Bošnjaci, koju zastupa odvjetnik iz Županje, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i utvrđivanje visine naknade za pravo puta, u sjednici vijeća održanoj 6. travnja 2018.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/30, urbroj: 376-10-17-12 od 19. prosinca 2017.

II. Ova će se presuda objaviti u Narodnim novinama.

III. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova spora.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika pod točkom I. utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na tim rješenjem navedenim česticama. Točkom II. je navedeno da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čine 3.778,98 m kabelaške kanalizacije, 3.920,55 m trase elektroničko komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničko komunikacijskih vodova, te 6 putova i 5 prihвата. Točkom III. utvrđuje se da visina naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I. koju je tužitelj obvezan plaćati Općini Bošnjaci, iznosi 44.641,60 kn godišnje, a obveza plaćanja naknade teče od 12. siječnja 2017.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu iz svih zakonskih razloga u bitnome navodeći postupanje tuženika u vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe kao vlasnika i korisnika nekretnina za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI) ističući da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer je prilikom određivanja trenutka od kada se računa obveza plaćanja naknade za pravo puta pogrešno priznao općini pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja njezina zahtjeva. Odredba članka 28. stavka 6. Zakona o

elektroničkim komunikacijama – dalje: ZEK na temelju koje je doneseno osporeno rješenje u bitnome propisuje kako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na tim nekretnina, te utvrđivanje visine naknade za pravo puta, a detaljnije odredbe o samom postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora, izdavanju potvrde o pravu puta kao i odredbe o izračunu, visini i načinu plaćanja naknade sadržani su u podzakonskom propisu – Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta koju donosi Vijeće tuženika. Navedeni Pravilnik oduvijek sadrži u sebi kako postupovne tako i materijalno pravne odredbe. U trenutku pokretanja konkretnog pravnog postupka na snazi je bio stari Pravilnik koji je u bitnome sadržavao postupovnu odredbu prema kojoj tuženik po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta uvijek izdaje potvrdu o pravu puta neovisno o tome da li je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine ili na zahtjev infrastrukturnog operatora (članak 5. stavka 2. starog Pravilnika), a materijalno-pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa od dana izdavanja potvrde o pravu puta (članak 4. stavak 3. starog Pravilnika). Neposredno prije donošenja rješenja, a tijekom trajanja upravnog postupka, dana 30. rujna 2017. na snagu je stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi ("Narodne novine" 95/17.). Novi Pravilnik koji u odnosu na stari Pravilnik u bitnome sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine (članak 5. stavka 5. novog Pravilnika) već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora (članak 4. stavka 1. novog Pravilnika). Materijalno-pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva (članak 5. stavak 4. novog Pravilnika). Tužitelj smatra da tuženik nije bio ovlašten primijeniti novu materijalno-pravnu odredbu članka 5. stavka 4. novog Pravilnika koja je bila na snazi u vrijeme pa je tuženik u tom dijelu izvršio pogrešnu primjenu materijalnog prava jer se u upravnom postupku uvijek primjenjuje ono materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme pokretanja tog postupka. U svojem završnom dijelu, članak 9. stavak 2. novog Pravilnika propisuje da postupci započeti po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta dovršit će se po odredbi ovog Pravilnika, dakle, novog, međutim, riječ je o uobičajenoj i standardiziranoj prijelaznoj odredbi koju susrećemo u brojnim propisima. Tom odredbom se prema mišljenju tužitelja uspostavlja odnos između postupovnih odredbi novog propisa i postupovnih odredbi propisa koji se stavljaju izvan snage njegovim stupanjem na snagu i to u pogledu njegovog djelovanja i utjecaja na postupke koji su pokrenuti za vrijeme dok je bio na snazi raniji propis. Ističe da je ustaljeno stajalište Ustavnog suda Republike Hrvatske da se postupovne odredbe propisa primjenjuju odmah po izmjenama na sve postupke koji nisu pravomoćno okončani (odluka Ustavnog suda RH od 2. studenog 2016. godine, broj: U-III-4468/2016.). Isto stajalište zauzima i Europski sud za ljudska prava u predmetu Kozlica protiv Hrvatske, presuda ESJP od 22. studenog 2006. godine, zahtjev broj: 29182/03. Navedeno proizlazi iz presude suda Europske unije od 1. srpnja 2014. Elliniko Dimosio protiv Nikolaosa Tsapalosa i Konstantinosa Diamantakisa, C-121/91 i C-122/91. Ističe da se samo tako može tumačiti prijelazna odredba da se na postupke u tijeku primjenjuju postupovne odredbe novog Pravilnika. Međutim, iz osporenog rješenja proizlazi da je tuženik isto donio primjenjujući ne samo postupovne odredbe novog Pravilnika već je i primijenio materijalno pravne odredbe tog Pravilnika. Tako iz obrazloženja proizlazi da tuženik prilikom određivanja trenutka od kojeg se računa obveza plaćanja neosnovano primijenio članak 5. stavka 4. novog Pravilnika određivši da obveza plaćanja naknade teče od dana zaprimanja zahtjeva. Ističe da ako je postupka pokrenut prije stupanja na snagu novog Pravilnika kako to tvrdi sam tuženik tada je nesporno da je prilikom donošenja rješenja tuženik bio dužan primijeniti materijalno-pravne odredbe koje su bile na snazi u trenutku

pokretanja postupka pa tako i konkretno odredbu članka 4. stavka 3. starog Pravilnika prema kojoj se obveza plaćanja računa od dana izdavanja potvrde o pravu puta. Kako postupovna odredba novog Pravilnika ne predviđa više izdavanje potvrde o pravu puta za slučaj kada je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine, onda je analognom primjenom odredbe članka 4. stavka 3. starog Pravilnika, u rješenju trebalo odrediti da se obveza plaćanja računa od dana izdavanja rješenja. Tužitelj ističe da je upravnu stvar trebalo riješiti primjenom materijalno pravnih odredbi koje su bile na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka, te se poziva na odredbu članka 22. stavka 1. ZEK-a. Navodi da tuženik nije pravilno utvrdio dan zaprimanja zahtjeva podnesenog od strane općine. Također ističe da tuženik nije nedvojbeno utvrdio da sve čestice obuhvaćene točkom I. izreke rješenja doista se nalaze u vlasništvu općine tijekom cijelog vremenskog razdoblja za koji se istoj priznaje naknada. Navodi da prema brojnim presudama ovoga Suda za pravilnu primjenu odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a nije mjerodavno faktično već zemljišnoknjižno stanje. Dokazni materijal kojima se tuženik poslužio u ovom postupku jesu prvotno zemljišnoknjižni izvadci za čiju dostavu je obvezao tužitelja, a ne općinu, a postupajući po traženju tuženika dostavio je tražene izvratke, a riječ je o aktualnim zemljišnoknjižnim izvacima koji odražavaju pravo stanje stvari samo na dane kada je tužitelj izvršio provjeru u veljači 2007. godine, što znači da su ti izvadci na kojima je tuženik utemeljio svoju odluku u vrijeme donošenja rješenja tuženika bili stari već 10 mjeseci pa se iz njih nije mogao izvesti zaključak o vlasništvu. Smatra da jedino vršenjem uvida u povijesni zemljišnoknjižni izvadak moguće je utvrditi da je općina za sve nekretnine obuhvaćene rješenjem bila vlasnik na dan 12. siječnja 2007. i da je to ostala sve do dana donošenja rješenja. Smatra da je tuženik povrijedio načelo materijalne istine, da nije utvrdio pravo stanje stvari, pa predlaže ovome Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika, te da naloži tuženiku da u ponovnom postupku od općine zatraži dostavu povijesno zemljišnoknjižnih izvadaka za nekretnine obuhvaćene rješenjem kao i novih aktualnih zemljišnoknjižnih izvadaka te potom obveže tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta za razdoblje od dana zaprimanja zahtjeva samo u odnosu na one nekretnine kojih je općina doista i bila u tom trenutku vlasnik prema stanju u zemljišnim knjigama i ostala vlasnik do dana donošenja rješenja.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je prema njegovom pravnom shvaćanju u osporavanom rješenju pravilno primijenjena odredba članka 5. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11., 151/14. i 95/17. - dalje: Pravilnik) kojim je navedeno da će tuženik za razdoblje od zaprimanja zahtjeva rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Navedena odredba primijenjena je temeljem članka 14. stavka 2. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta kojom je propisano da će postupci započeti po ranijem Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta biti dovršeni po odredbama ovog Pravilnika. Dakle, kako je navedena odredba stupila na snagu tijekom trajanja postupka tuženik je primijenio članak 5. stavak 4. Pravilnika i odredio naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva nadalje. Zabrana povratne primjene materijalnog propisa kada se tijekom trajanja upravnog postupka propis izmijeni na koji se tužitelj poziva u tužbi javlja se samo u slučajevima kada nema prijelazne odredbe po kojoj bi trebalo postupiti. Dakle, u konkretnom slučaju ne radi se o povratnom djelovanju Pravilnika koje je nedopušteno prema članku 90. Ustava Republike Hrvatske jer pravo na naknadu za pravo puta ne proizlazi iz Pravilnika ili rješenja HAKOM-a već iz članka 28. stavka 1. i članka 29. stavka 1. ZEK-a, a ZEK-om nije izričito propisano od kojeg trenutka teče pravo na naknadu. Članak 5. stavak 4. Pravilnika ne bi se zbog zabrane povratnog djelovanja mogao primjenjivati kada

bi se njime mijenjali pravni odnosi koji su nastali prije njegovog stupanja na snagu. Međutim, niti ranije važećim odredbama Pravilnika niti Pravilnikom o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 95/17.) ne mijenjaju se pravni odnosi između vlasnika nekretnine i infrastrukturnog operatora jer pravo na naknadu za korištenje nekretnina za pravo puta kako je već ranije navedeno ne proizlazi iz Pravilnika već iz ZEK-a. Poziva se na odluku Visokog upravnog suda poslovni broj: Us-12667/11-4 od 24. travnja 2014., te citira „Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-II-1646/11 od 14. lipnja 2011., kojom je odbijen zahtjev Upravnog suda Republike Hrvatske za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom članka 6. Pravilnika o načinu utvrđivanja obujma građevine za obračun komunalnog doprinosa ("Narodne novine" 136/06.) prema kojem je određeno da će se postupci pokrenuti po odredbama Pravilnika o načinu utvrđivanja obujma građevine za obračun komunalnog doprinosa ("Narodne novine" 23/2000.) dovršiti po novom Pravilniku. U navedenoj odluci Ustavnog suda utvrđeno je da prigovor tužitelja da se radi o retroaktivnoj primjeni podzakonskog propisa čime je povrijeđena odredba članka 89. stavak 4. Ustava Republike Hrvatske, nije osnovan“. Poziva se i na presudu Upravnog suda Republike Hrvatske broj: Us-2314/2007 od 16. rujna 2010.

Ističe da tužitelj u tužbi tvrdi kako je u vrijeme pokretanja upravnog postupka bila na snazi materijalno pravna odredba članka 29. stavka 1. ZEK-a ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14.) koja je propisivala da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a plaća naknada na temelju izdane potvrde o pravu puta iz članka 28. ZEK-a, dok prijelazne odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 72/17.) ne govore ništa o retroaktivnoj primjeni materijalno pravnih odredbi zbog čega je tuženik trebao primijeniti one materijalno pravne odredbe koje su bile na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka. Nastavno na navedeno tuženik smatra da je osporavano rješenje ispravno doneseno temeljem članka 28. stavka 6. ZEK-a te uz primjenu članka 5. stavka 5. Pravilnika koja izričito propisuje da se u postupcima iz ovog članka ne izdaje potvrda o pravu puta. Naime, odredba članka 29. stavka 1. na koju se poziva tužitelj nije definirala trenutak od kada infrastrukturi operator ostvaruje pravo na naknadu već je upućivala na primjenu pravilnika. U tom dijelu ova odredba ostala je nepromijenjena i nakon izmjene ZEK-a iz 2017. S druge strane člankom 28. stavkom 4. ZEK-a propisano je da je infrastrukturi operator obavezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta. Upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obavezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta, a što je tuženik ispravno utvrdio u osporavanom rješenju. Tuženik smatra da je datum zaprimanja zahtjeva 21. listopada 2015. valjano utvrđen u osporavanom rješenju jer je navedenog dana tuženik zaprimio zahtjev podnositelja zahtjeva da se sukladno članku 28. stavak 6. ZEK-a utvrdi infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu. Smatra da je u provedenom postupku ispravno utvrđeno činjenično stanje te da podnositelj zahtjeva niti tužitelj nisu tijekom postupka dovodili u pitanje utvrđeno stanje vlasništva na predmetnim česticama, a niti su dostavili dokaze iz kojih bi bilo vidljivo da postoje određene promjene, te smatra da je tužitelj eventualno postojanje okolnosti relevantnih za drugačije utvrđenje mogao i morao to iznijeti tijekom postupka jer mu je bilo poznato na kojim česticama se nalazi njegova infrastruktura i za koje čestice podnositelj zahtjeva traži plaćanje naknade. Predlaže da Visoki upravni sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba Općina Bošnjaci u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da je pogrešno pravno tumačenje tužitelja koje se temelji na stajalištu da pravo na naknadu puta vlasniku nekretnine pripada tek od dana izdavanja potvrde, da je naknadu za pravo puta dužan započeti plaćati tek od dana izdavanja potvrde o pravu puta pozivajući se pritom na odredbe

Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta. Smatra da je u konkretnom slučaju bitno razlikovati trenutak nastanka obveze plaćanja naknade za pravo puta te trenutak dospijeća plaćanja naknade za pravo puta. Imajući na umu odredbe Zakona o elektroničkim komunikacijama - dalje: ZEK u vezi s odredbama Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, obveza plaćanja naknada nastala je sukladno članku 28. stavka 4. u vezi sa člankom 29. ZEK-a ("Narodne novine" 73/08.-stupio na snagu 1. srpnja 2008.) kojim je propisano da se plaća naknada za pravo puta, da bi člankom 28. stavka 1. ZID ZEK-a ("Narodne novine" 90/11.-stupio na snagu 10. kolovoza 2011.) bila izrijekom propisana obveza plaćanja naknade. Prema tome, obveza plaćanja naknada za pravo puta nesporno je nastala 1. srpnja 2008. Nadalje pojašnjava da je u konkretnom slučaju, a imajući na umu zakonske odredbe koje nesporno dokazuju trenutak nastanka obveze plaćanja naknade za pravo puta, trenutak dospijeća obveze plaćanja naknade za pravo puta te da su odluke tuženika deklaratorne naravi, tuženik je zapravo trebao utvrditi visinu naknade za pravo puta počevši od 1. srpnja 2008., pa nadalje i to za svaku godinu sve do dana donošenja odluke, te za ubuduće u utvrđenom iznosu, sve dok postoje zakonski uvjeti kao i pravo svake od stranaka da traži promjenu odluke u slučaju da visina naknade Pravilnikom bude promijenjena. Smatra da jedino on kao zainteresirana osoba može biti nezadovoljan odlukama, a nikako tužitelj jer je visina naknada određena samo za 2017. Smatra da kao zainteresirana osoba nema razloga pobijati odluku tuženika zbog toga što je protiv tužitelja pokrenuo pred redovnim sudom parnični postupak u okviru kojeg potražuje naknadu za pravo puta od 2008. do zaključno 2017. U odnosu na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i bitne povrede pravila postupka ističe da je tužitelj sam dostavio vlasničke listove koji su relevantni za donošenje odluke i do dana donošenja odluke tuženika nije osporio vlasništvo Općini Bošnjaci niti na bilo koji drugi način doveo u sumnju istinitost javne isprave ili pravnog stanja zemljišta. Ističe da tužitelj čak ni uz tužbu nije dostavio nove vlasničke listove iz kojih bi se moglo zaključiti da je došlo do promjene vlasničkog stanja nekretnina pa onda zaista tuženik kao upravo tijelo nema razloga odlučiti na drukčiji način nego kao u osporenoj odluci. Tvrdnje tužitelja da je trebao pribaviti „povijesne vlasničke listove“ također nema svoju pravnu osnovanost s obzirom da se o visini naknade za pravo puta odlučivalo samo za 2017. godinu, a ne od 2008. Osim toga, čak da je u međuvremenu do donošenja odluke tuženika i došlo do promjene vlasništva na nekretnina ili da do takve promjene dođe nakon odluke tuženika (što je objektivno moguće) postoje vrlo jasne odredbe ZUP-a ZV-a i ZOO-a koje uređuju prava novog vlasnika tako da je razlog pobijanja odluke tuženika iz navedenih razloga bespredmetan. Predlaže ovom Sudu da odbije tužbeni zahtjev i obveže tužitelja na plaćanje troškova upravnog spora u ukupnom iznosu od 3.250,00 kn.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Tuženik je osporeno rješenje donio na temelju odredbe članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.). Navedenom odredbom propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. ovog Zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Prema odredbi članka 27. stavka 1. ZEK-a operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske, što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektronički komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u

vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu s ovim zakonom i posebnim propisima. Tuženik je osporeno rješenje donio temeljem zahtjeva zainteresirane osobe koja je zahtjev podnijela dana 12. siječnja 2017.

U vrijeme podnošenja zahtjeva bio je na snazi članak 5. stavak 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11. i 151/14. – dalje u tekstu: Pravilnik) prema kojem je bio propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnina može pred HAKOM-om pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI iz članka 2. stavak 1. tog Pravilnika pri čemu upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnina ima pravo odabrati hoće li se visina naknade za prvo puta odrediti na način kako je to određeno stavcima 1. ili 5. članak 7. istog Pravilnika. Prema stavku 2. članka Pravilnika po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta HAKOM će izdati potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru osim u slučaju ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovori korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa (članak 3.).

U vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe tuženik je tijekom postupka zatražio dana 13. veljače 2017. zaključkom od tuženika da se očituje pisanom izjavom da li posjeduje izgrađenu EKI na administrativnom području općine te da li je za istu infrastrukturni operator, te ako jest infrastrukturni operator, dostavi tuženiku kompletni geodetski elaborat na katastarskim podlogama u digitalnom obliku za cjelokupnu EKI na cijelom administrativnom području općine, zatim dostavi tuženiku popunjenu Tablicu 1 (obrazac u elektroničkom obliku) iz starog Pravilnika u obliku pogodnom za unos u aplikaciju za izdavanje potvrde o pravu puta za svaku pojedinu česticu na području općine na kojima je izgrađena EKI tužitelja te dostavi tuženiku izvratke iz zemljišne knjige za sve čestice na kojima je izgrađena EKI tužitelja. Tužitelj je po navedenom zaključku postupio i dostavio tuženiku sve tražene podatke. Tuženik je na temelju tih podataka donio osporeno rješenje kojim je utvrdio da se navedene čestice nalaze u vlasništvu općine te visinu naknade za pravo puta koja teče od 12. siječnja 2017., dakle od dana kada je zainteresirana osoba podnijela zahtjev. U vrijeme kada je zainteresirana osoba podnijela zahtjev nije još bila na snazi izmjena i dopuna Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta iz 2017. godine ("Narodne novine" 95/17.).

Prema odredbi članka 9. stavka 2. navedenog Pravilnika o izmjeni i dopuni dopuna Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta postupci započeti po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta dovršit će se po odredbama ovog Pravilnika.

U konkretnom slučaju nesporno je da je postupak započet po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta te da se prema navedenoj izmjeni treba dovršiti po odredbama novog Pravilnika. Stoga je neosnovan prigovor tužitelja da je trebalo primijeniti odredbe ranije važećeg Pravilnika bilo postupovne bilo materijalnopravne.

Naime, više se prema novom Pravilniku ne donosi rješenje čiji je sastavni dio potvrda o pravu puta s obzirom da je postupak vođen na zahtjev općine, a ne infrastrukturnog operatora.

Iz svega navedenog proizlazi da je tuženik na činjenice utvrđene u predmetnom upravnom postupku pravilno primijenio i protumačio materijalno pravo, pa se prigovor tužitelja u pogledu pogrešne primjene materijalnog prava ne može ocijeniti osnovanim.

Nadalje, ne može se ocijeniti niti osnovanim prigovor tužitelja da osporenim rješenjem nije nedvojbeno utvrđeno da se sve čestice obuhvaćene točkom I. izreke osporenog rješenja doista i nalazile u vlasništvu općine tijekom cijelog vremenskog razdoblja za koje se priznaje naknada budući tužitelj svoje navode nije ničim dokazao, odnosno tijekom upravnog postupka, a niti uz tužbu nije dostavio dokaze, odnosno zemljišnoknjižne izvratke iz kojih bi

proizlazilo da općina nije vlasnik predmetnih nekretnina u vrijeme ostvarivanja prava na naknadu.

Nadalje se napominje da nije osnovan niti prigovor tužitelja da je tuženik pogrešno utvrdio dan zaprimanja zahtjeva od strane zainteresirane osobe jer ovaj Sud nalazi da je tuženik ispravno utvrdio da je datum zaprimanja zahtjeva 12. siječnja 2017. jer podneseni zahtjev sadržajno odgovarao zahtjevu iz članka 5. stavka 2. Pravilnika.

Sud je odbio zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova spora jer smatra da odgovor na tužbu zainteresirane osobe nije imao utjecaja na tijek spora.

Kako navodi tužbe nisu osnovani trebalo je temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 6. travnja 2018.

Predsjednica vijeća

Blanša Turić, v.r.

Za točnost otpavka - vlasteni službenik

